

му предстои. Юлка си вървеше спокойно, виждаха се две голѣми обувки и една торбичка върху тѣхъ. Глупава, тя даже бързаше, ускоряваше, вмѣсто да забави крачкитѣ си.

Училището бѣ съвсемъ наблизо. Палко Петренсъ съвсемъ се разтревожи. Това момиченце вървеше като глупаво животно срещу локомотивъ. Той се възмути и извика:

— Юлке, учителятъ ще те бие!

— Нека ме бие, тихо отговори Юлка.

Още единъ завой и тѣ сж на дървения мостъ предъ училището. Палко спрѣ изведнажъ и съвсемъ сериозно каза:

— Спри се!

Тя се спрѣ.

— Извади ржката си.

Той сложи дървото си на земята и й помогна да извади дѣсната си ржка.

— Вземи моето дърво, дръжъ го здраво, глупаче такова!

Юлка взе хубвото кржгло дърво и не можеше да се познае, дали се радва или не. Тя не каза нищо, даже и не благодари. Тръгна нататкъ.

Палко вървеше доволенъ. Но все пакъ го побиха трѣпки, като не уѣщаше дървото подъ мишницата си. Ала бѣше спокоенъ, че Юлка ще се избави отъ боя.

Въ училището бѣше още съвсемъ тъмно. Децата седнаха по мѣстата си и кръстосаха ржце. Всѣко дете, преди да отиде на мѣстото си, се приближаваше до печката и оставаше дървото си. Учителятъ се бѣше изправилъ предъ катедрата.

Огньтъ горѣше въ печката. Вратичката бѣше отворена и се виждаше пламъкътъ.

Учителятъ наблюдаваше децата, които оставяха дървата.

Палко Петренсъ влѣзе последенъ. Той даже не хвърли погледъ къмъ печката и тръгна къмъ мѣстото си съ несигурни стѣпки, като нѣкой, който знае, че ще го върнатъ веднага.

— Палко Петренсъ! извика учителятъ съ строгъ гласъ.

Мъртва тишина се въззари въ стаята. Огньтъ прѣщѣше. Вѣтрътъ духаше. Палко се обърна и тръгна къмъ учителя.

— Кжде е дървото? каза печката като изпрѣщѣ яростно.

— Кжде е дървото? попитаха снѣжинкитѣ като погледнаха презъ прозореца.

Учителятъ протегна ржка къмъ тояжката си и удари Палко така, че малкото дете се залюлѣ.

Децата се размърдаха.

— Защо не отговаряшъ? попита учителятъ още по-гнѣвно. Нѣмамъ намѣрение да мръзна заради тебе! Маршъ въ кѣщи, за да те набие и баща ти! И ако дойдешъ утре пакъ безъ дърво, да му мислишъ! Маршъ!...

Палко Петренсъ отиде къмъ закачалката, взе шапката си и калпакъ и погледна учителя съ искрящи очи. Той се изправи предъ вратата. Чуваха се сдържанитѣ му хълцания.

Юлка си играеше съ едно перце. Едва сега тя съзна, че Палко страда заради нея. Тя започна да пише въ тетрадката си по смѣтане:

„Палко Петренсъ...“

После вдигна очи, наведе ги и продължи да пише: Палко Петренсъ, Палко Петр... П П П...

Сърдцето на Палко бѣше изпълнено съ болка. Огньтъ продължаваше да гори и да прѣщи. Учителятъ прелистваше дневника. Тишина царуваше измежду децата. Сега Палко почувствува, че не може повече да се сдържи и отъ очитѣ му започнаха да текатъ едри, тежки сълзи.

А малката Юлка пишеше въ тетрадката си: и... е добро, добро д... Следъ това наклони още повече глава и написа съ най-хубавия си почеркъ едно голѣмо „Д“:

„Дърво...“

Въ този моментъ Палко изрева и излѣзе отъ стаята, като затвори внимателно вратата задъ себе си.